

Кога момчетата се отдалечихъ — вълцитѣ приближихъ. Природата и звѣрѣтъ станахъ съюзници, за да унищожятъ слѣдитѣ на праведното отмъщение.

И снѣгътъ сѣ валѣше.

Сѣмна се добрѣ. Околността бѣше сѣ пуста. Нищо още се не показваше по пътя, нито по полето, застлани съ бѣла покривка. Ранниятъ часъ и голѣмиятъ снѣгъ задържахъ всѣки пѣтникъ на леглото му. Така, щото утрѣиването на турцитѣ нѣмà никоѣ свидѣтель. Но дружината желаше да не бѣде забѣлѣжена, като се връща въ селото. А пътятъ изъ който бѣ дошла, навѣрно сега не е вече пустъ; при това, тамъ имаше и воденици. Направихъ съвѣщание. Рѣши се да се искачатъ по сѣвернитѣ плещи на Богданъ, хубаво обрали съ букашка гора и гжстакъ, та да се спуснатъ въ село отъ другата урва. Тоя пътъ, при всичко, че труденъ и мъчно-прѣходимъ, бѣше безлюденъ и даваше заслона. Данапла испратихъ право за село.

XXXIV.

Фжртуна.

Върла отиваше пѣтеката по гористата урва, по която момчетата се искачихъ отъ долѣтъ на Бѣлещица. Боримечката, вѣщъ съ тия мѣста, вървѣше напредъ, съ пушка на рамо. Вървежътъ ставаше труденъ, защото планинската пѣтека ъ засиваше снѣга; подиръ половина часъ, потъ като градъ затече по лицата имъ, като че тия испечени момци бѣхъ вървѣли цѣли часове възъ урвата. Искачихъ се на единъ връхъ. Снѣгътъ бѣше прѣстаналъ; скоро, прѣзъ бѣлизнявата мрѣжа на небето, слънцето лѣснѣ и огрѣ съ бѣлитѣ си зари долини и планини. Бѣлата имъ завивка станъ още по-заслѣшително бѣла. Тя блещукаше на слънцето съ милиарди треперливи искрици, като че посирана съ ялмазенъ пѣськъ,